

TELEGRAFUL ROMAN.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei archidieceșane Sibiu, strada Măcelarilor 37
Correspondențele sunt a se adresa la
Redacțiunea „Telegrafului Român”, strada Poplăcei Nr. 37.
Epistolele nefrancate se refuză — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERTIUNILE:

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr., rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru fie-care publicare.

IOAN POPESCU.

Sibiu, 4 Martiu, 1892

A fost, și s'a stins.

Ca lucéfăr s'a arătat încă din tinerețe pe cerul vieții noastre bisericesci-scolare, și apunerea lui a fost fără de veste.

S'a pus un nor negru între el și între ochii nostri

Și lucéfărul nu a mai strălucit, rațele lui nu au mai străbătut la ochii nostri.

S'a dus în altă lume mai fericită, s'a dus pe calea vecinicieii, pe care toți vom merge.

Ca lucéfăr strălucitoriu a viețuit el între noi, și a luminat calea unei generațiuni întregi.

Și delă o margine a archidieceșei până la cealaltă preoțimea și învățătoria noastră cu uimire va privi la această cruce, cu consternațiune va ceti numele tipărit sub această cruce, și cu pietate va mai roști încă odată numele: Ioan Popescu.

Din anul 1859 mulți tineri au eșit dintre sacrii păreți ai seminarului nostru archidieceșan, și parte ca preoți, parte ca învățători s'au angajat la misiunea cea grea: de a regenera poporul românesc prin scôlă, prin învățatură.

Toți acestia au eșit din scôla profesorului Ioan Popescu, toți au dus cu sine iubirea cătră scôlă, iubirea cătră biserică, iubirea cătră popor, pe care o a plantat, și o a cultivat, da cu îngrijire o a cultivat în inimile lor Ioan Popescu.

În întregă archidieceșă noastră Ioan Popescu se bucură de stima și iubirea generală, și noi nu cunoșcem un unic om eșit din seminarul nostru, care se nu se fi dus încântat de profesorul Ioan Popescu, care și acumă se nu se alipescă de el cu acea stimă și iubire, cu care se lipescă fiul bun de bunul seu părinte.

Ani 30 Ioan Popescu a fost dascăl, dascăl măestru, care a fost consciu de misiunea sa culturală, care a avut bine precizat scopul, ce urmăresce, care a știut vorbi curat, limpede, și la înțeles, care nici odată nu a vorbit nici prea mult, nici prea puțin,

și care a fost perfect stăpân asupra materiei, pe care o a tractat.

Literatura scolară pierde în Ioan Popescu pe cel mai erudit bărbat de scôlă, care a spart negura întunerecului, și a aprins făclia științei principiilor pedagogice, făclia științei metodice, care a fost în curent cu gradul de dezvoltare al acestor științe, și la noi a fost cel dintăiu reprezentante al direcțiunei Herbartiane, perfecționate prin numeroși discipuli ai aceluia, și tinerii nostri, cari înflăcărați de cuvintele lui Ioan Popescu, s'au aprofundat mai cu sémă în pncipiile scôlei Herbart-Zileriane, cu durere vor lua act de trecerea din vieță a măestrului, care era chemat să le îndrepte pașii spre a nu rătăci în împlinirea sacrei misiuni de a împământeni și în scôla română sistemul acesta.

„Pedagogia”, „Organul pedagogic”, „Antăia și a două carte de lectură”, „Psihologia empirică”, aceste opuri ale lui Ioan Popescu sunt isvôrele cele curate, din care se adapă scôla română, atât dascălii cât și elevii, și ele stau unice în felul lor în literatura noastră scolară.

Ioan Popescu a fost înzestrat dela bunul Dumnezeu cu frumoșe talente, și el nu și le-a îngropat în pământ. Datu-i s'au 5 talanți, și cu ei alți 5 talanți au câștigat.

„Slugă bună și credincioasă
întră într bucuria Domnului tău“.

Ca profesor de teologie Ioan Popescu a propus Dogmatica și Dreptul canonic El ne-a întărit deci în credința cătră biserică noastră, el ne a arătat toate stadiile de drept, prin care a trecut biserică noastră, și el ne-a explicat și interpretat actuala constituțiune pe care stăm ađi, și ne-a pus la inimă sôrtea bisericeii, îndemnându ne să ne înarmăm cu arma credinței, cu pavăza științei, ca se putem rezista ispitelor celor multe, cari năvălesc asupra noastră.

În viața noastră bisericească Ioan Popescu a avut locul prim între fruntași. Asesor la consistoriul archidieceșan, la consistoriul metropolitan, deputat în sinodul archidieceșan, în congresul nostru național bisericesc Ioan Popescu totdeauna s'a bucurat de încrederea capului bisericeii, de stima și iubirea colegilor sei, și de admirațiunea clerului și a învățătoriai noastre.

Meritele lui I. Popescu nu au rămas neobservate de nēmul nostru, de aceea vedem pe Ioan Popescu în comitetul Asociațiunei transilvane pentru

literatura română și cultura poporului român, și ca prima capacitate pedagogică l găsim ca director la scôla civilă de fete a asociațiunei transilvane tocmai pe timpul, când ômenii mici de inimă au provocat crisă, spre a stinge vieța acestei fice desmerdate a Asociațiunei noastre.

Meritele lui Ioan Popescu ca om de litere au fost recunoscute și de cătră românii din România liberă, și Ioan Popescu a fost pentru acele merite literare ale sale ales de membru corespondent al academiei.

În timpul din urmă devenind postul de prim secretariu la Asociațiunea transilvană vacant prin alegerea vechiului fost secretariu prim G. Barițiu de președinte al Asociațiunei, Ioan Popescu a fost chemat la acest onorific post, și i s'a încredințat și redactarea organului Asociațiunei „Transilvania”, unde cu onôre a stat, și cu onôre și a știut susținea pozițiunea până în tōmna anului trecut, când a renunțat din cauză de bolă.

Ca om privat Ioan Popescu a fost model de om cu inimă nobilă, renumit de circumspect, și înainte de a face ceva de 10 ori precompănia, că ôre bine va eși lucrul.

Consternați stăm lângă trupul lui mort, fără suflare.

Consternați ne întrebăm: pentru ce a trebuit ca tocmai acumă să mōră acest om, când vedea rōde bogate după ostenelele sale ca bărbat de scôlă, când vedea, că tocmai elevii sei, colegii sei au început acumă să între pe cărările lucrare și plivite de el cu atăta îngrijire, când se vedea încungiurat de stima și iubirea generală, când vedea în giurul seu familia sa, care și-ar fi dat inima numai să-l pōtă salva. Pentru ce tocmai acumă să se ducă, când venia timpul să se retragă în odicha cea bine meritată, de care era să-l facă părtaș și pe el îngrijirea bisericeii.

Da, da! Cuvintele scripturei ne dau răspunsul cuvenit:

„Cu adevărat deșertăciune sunt tōte, și vieța este umbră și vis.“
În aceste zile sfinte, când maica biserică ne pregătesce spre a putē petrece zilele patimilor, ca se ajungem la învierea Domnului, Ioan Popescu a trecut preste patimi. — și patimile lui în zilele din urmă au fost cumplite.

Durerile trupesci și durerile sufletesci emulau între sine. Care se fie mai mare, care se aibă să-

FOIȚA.

Môrtea lui Ludovic XVI.

(Urmare.)

Nu mai era vreme. Solidari cu girondinii și ôre-cum deobligați din oficiu față de iacobini, trebuiau să esecute, ori să mōră. Fisionomia, agitațiunea și zăpăcēla arētau situațiunea lor critică. Se sculară, încungiurată pe preot, îi lăudară curagiul și-i luară în apărare misiunea. Garat luă pe duhovnic în trăsura sa și-l duse în templu. Pe drum ministrul conventului își manifestă disperarea cătră preot. — „D-șeule! strigă el, cu ce misiune îngrozitoare sunt însărcinat! Ce om! adause, vorbind de Ludovic XVI. Ce resignare! Ce curaj! Nu, natura întregă n'ar putē produce atâtea puteri, aici e ceva supraomenesc!“ Preotul tăcu ca să nu offenseze pe ministru, sau să nu i desaprōbe credința. Tăcere domni după aceste cuvinte între acești doi ômeni până la pōrta turnului. Acesta se deschise la numele lui Garat. Ministrul și duhovnicul trecură prin o sală plină de ômeni armați într'alta mai spațioasă. Boltiturile, ornamentele de arhitectură, ceși perduseră valōrea, treptele unui altar neîngrigit desfășurau o capelă antică profanată de multă vreme. Doisprēdece comisari ai comunei țineau sfat în această sală. Fisionomiile lor, propunerile, lipsa completă de compătimire și chiar de bunăvoință înaintea morții caracterisau pe acești ômeni, trădând natura

lor brutală, neaptă de a respecta ceva la un inimic, nici chiar durerea supremă și mōrtea.

Numai una sau două fete mai tinere decât celelalte ascundeau colegilor lor ôre cari semne secrete de înțelegere cu preotul. Ministrul urcă, pe când cercetau pe abătele de Firmont. În fine duhovnicul fu condus la rege. Acest prinț, zăbind pe dl de Firmot, se grăbi spre el, îl dese înoodia sa și în cuiul ușa, ca să se bucure fără martori de prezența aceluia, pe care-l dorise atăta. Preotul cădū la picioarele penitentului seu. El plânse spre al mângăia. Regele însuși nu-și putū reținea lacrămile. — „Iartă-me ăse duhovnicului, devenit domn preste acest moment de slăbiciune. Trăesc de atăta timp în mijlocul inimicilor mei, încât puterea obicinuinței m'a întărit contra ureilor, și inima ni s'a închis pentru sentimentele de dragoste. Fața unui amic credincios îmi redă însă simțibilitatea, ce o credeam stinsă, și me atinge contra voinței mele“. Pe urmă îl duse cu sine în turnisorul singuratic unde se retrăgea de obicei, cu gândurile sale. O masă, două scaune, un opaiț mic de faianță asemenea unui cuptoraș portativ, cu cari își încăldesc femeile de lucrători sērace mansardele lor, câteva cărți, o icōnă a răstignirii lui Christos, sculptat în fildeș, mobilau această odăiță. Regele pofti pe dl Edgeworth să ședă, și el se puse în fața lui de cealaltă parte a opaițului. — „Iată me așadară ajuns ăse condamnatul la marea și singura datorie, ce trebuie se me ocupe în viață, se o părăsesc curat ori împecat cu Dumnezeu ca să-mi prepar mie și la ai mei alta mai bună...“ Dicănd aceste cuvinte scōse din sin o

hârtie, și-i rupse sigilul. Era testamentul. Îl cet de două ori încet și apăsând pe fiecare silabă, ca să nu scape nici un sentiment, ce-l cuprindea, controler atente a servului altariului, pe care-l recunoscă de judecător. Regele părea a se teme, că în terminii, în cari își cerea ertare dela această lume, să nu fi esprimit vr'un sentiment de ură sau vr'o imputare fără scirea lui și să nu fi întrelăsat fără voe vr'o espresiune de iubire și binecuvântare la despărțire. Vocea nu i se înmuia și ochii nu i se udară, decât la rindurile, în cari pronunța numele reginei, surorii, și copiilor sei. Nu lăsa după sine alte ființe vii și suferinde pe pământ, decât familia sa.

O conversațiune liberă și liniștită despre cele petrecute în aceste luni din urmă necunoscute regelui urmă după această lectură. Se înformă de sôrtea mai multor persoane, cari îi erau scumpe, întristându-se pentru cei persecutați, bucurându-se de fuga și scăparea celorlalți. Deși orolōgele dela turnurile vecine băteau ôrele de nopte, și deși nu i se mai cumputa decât după ôre, amēna momentul, în care să se ocupe cu lucrurile sfinte, pentru cari chemase pe duhovnic. La șapte ôre era să aibă ultima întâlnire cu familia sa. Apropierea acestui moment pe cât de dorit, pe atât și de grozav îl agita de mii de ori mai mult decât gândul la eșafod. Nu voia, ca aceste ultime lupte interne să-i turbure liniștea pregătirii de mōrte, nici ca lacrămile să i se amestece cu sēngele în jertfa de bună voe, ce avea să o aducă un moment mai târziu ômenilor și lui Dumnezeu.

(Va urma.)

geată mai ascuțită, pentru inima cea nobilă, care în veci nu a cauzat altora durere.

Sufletele dreptilor sunt în mâna lui Dumnezeu!!
În mâna lui Dumnezeu e sufletul lui, și memoria lui vecinică în inimile noastre.

Rari sunt bărbații nostri, cari se potă dice despre sine, că duc în mormânt stima și iubirea unei generațiuni întregi.

Între acestia puțini Ioan Popescu stă la locul prim.

Fericit bărbatul, care din această lume deșertă pôte duce cu sine un tezaur așa de scump!

Veniți voi, dascălii poporului român, veniți toți câți ați eșit din seminariul nostru archidieceșan de ani 30 încôce, veniți și me însoțiți în inimile vóstre la trupul rece al iubitului nostru dascăl Ioan Popescu, și acolo se vórsăm o lacrimă din inimă curată, lacrima recunoștinței către dascălul nostru cel mai mare

Nobilii lui ochi sufletesci din sinurile lui Avraam cu blândețe vor privi la lacrima noastră, căci lacrima recunoștinței e cel mai scump tezaur al inimilor învătăceilor către dascălul lor, și noi numai cu lacrimi de recunoștință putem răsplăti ostenelele lui.

Sbóră, sbóră, suflet nobil, sbóră încredințat, că noi cu credință vom umbla pe cărările tale.

M. Voileanu

Revista politică.

Se credea la început, că desbaterile pentru răspunsul la mesajul de tron se vor termina încă pe Sâmbăta trecută.

Acésta credință o aveau mai cu sémă deputații din partida liberală și guvernul. Precum se pôte însă judeca din decursul desbaterilor de până acum, ele vor dura cel puțin în săptămâna acésta întregă.

Din partea kossuthistilor vor mai vobi încă 4 oratori, din partida apponyștilor 11 și dintre oratori lui Ugron 2; dintre liberali a vorbit și dl Tisza.

Dintre oratorii de până acum însemnăm pe deputatul opozițional Bánó, care făcú aspre imputări guvernului, căci caută tot discordie. La alegerile ultime a făcut mare presiune asupra personagiilor din Ardél, care se află în fruntea reuniunii culturale (Emke). Dacă statul ar fi făcut progres pe terenul agricol, nu s'ar ridica plângeri, că 200,000 de ómeni au părăsit patria și au luat lumea în cap. Oratorul e convins, că Ungaria s'au se desvóltă pe bazele constituționalismului adevărat, s'au merge spre peire.

Vorbirea, cu carea dl I. cav. de Zotta președintele comitetului politic „Concorpia” din Bucovina a deschis adunarea, ce s'a ținut în zilele trecute în Cernăuți, e viu comentată în presa austriacă. De altfelu agitațiunile pentru alegerile viitoare se fac din tóte părțile. Românii stau singuri; germanii, rutenii, polonii și jidovi merg mână în mână. O broșură a comitetului „Concordia”, care era menită să fie răspândită printre români a fost confiscată. Se vorbește de altfelu, că contele Pace va demisiona încă înaintea alegerilor.

Cel mai însemnat eveniment din peninsula balcanică l'forméază abdicarea ex-regelui Sârbiei Milan dela tóte drepturile ce i mai remasară după abdicarea de pe tron. El numai voesce să fie cetățen al Sârbiei, ci voesce să se încetățenească în altă țară, chiar nici de creșterea copilului nu mai vrea să se intereseze. Aceste lucruri au provocat o penibilă impresiune în tóte părțile, dar scupcina s'erbescă, neputând rezolvi acésta cestiune altielu a hotărât să primască propozițiunile lui Milan

Cestiuni preotești.

Despre însușiri mai perfecte și lucrare mai zelósă a preoților români.

Fie-care om cu minte înțeleptă, ori cât de corespunător s'ar crede că este, tot mai are speranță, că posedă în sine puterea, de a deveni și mai corespunător, omul pôte încă să se perfecționeze și să progreseze.

Progresează el atunci, când delatură greșelele, când adaugă la știință, la cultură și la virtuți.

Acel individ însă, care are o chemare mai deosebită, care are vre-un oficiu, acela are o îndoită datorie și trebuie să se siléască a satisface ei.

Pentru acest scop trebuie să se desvolteze, să se cultive și de și, pentru-ca să corespundă chemării sale.

Pentru ca se fim înțeleși am pune de exemplu unui păstor întrebările următoare: când lupii ar sări în strungă și sberetul păstorului n'ar fi de ajuns ca se fugă ei, ce ar fi de făcut? Când lupii ar intra în staul și oile s'ar imprăscia, cum le ar mai aduna? Și când glasul păstorului, care de altădată îl ascultau, acum nu-l mai ascultă, ce să facă el.

Folosim aceste întrebări, pentru scopul ce intenționăm a desfășura, fiind-că ele prin asemănare circumscriu încâtva chemarea preotului în timpuri critice și pozițiunea parochienilor sei.

Grea este chemarea preotului român în ziua de astăzi și și de și o prevedem, că devine tot mai grea. Cutezăm a dice acésta, fiind-că o vedem că este mai grea decât în trecut.

Istoria bisericăscă constatăză, că în trecut au fost persecuțiuni confesionale; constatăză însă și aceea, că românii au avut o credință tare, mărturisitoare și cu acésta s'au apărat ei de inimi. Astăzi acésta suferă o sguduire și prin urmare chemarea preoților este foarte grea.

În seculii trecuți tătarii și turcii făceau invasiuni și în țara noastră, devastau și răpeau copiii românilor, pentru-ca se formeze din ei vestiții ianiceri, românii auzind, că vin turcii, fugeau la munte și scăpau, trecea un timp și invasiunea se retrăgea, érá ei rămăneau odichniți.

Nici o stăpânire din trecut n'au cerut românii să-și lase limba lor; nici o stăpânire nu le-a denegat creșterea copiilor lor.

Astăzi în adevăr nu mai sunt acele timpuri, acele invasiuni; astăzi este proclamată umanitatea, libertatea, egalitatea și dreptatea și totuși aceleași întâmplări

Biserica noastră era liniscită, că părinții cu frica lui Dumnezeu dau educație creștinăscă fiilor sei; biserica a ținut până acum șola sa confesională și prin ea creștea parochienilor cu frica lui Dumnezeu. Astăzi unele state și cu deosebire statul nostru voesce cu ori-ce preț a despărți șola de biserică și a o supune statului. Deslipindu-se șola de biserică se vor crește parochienii după interesul și scopul statului.

Acel timp când se va întâmpla acésta, nu-l ved departe, ci rămânând împregiurările prezente, curând vom vedé lucrarea ce s'a urzit. În acea vreme preoții nostri dacă vor voi să aibă fi credincioși bisericii sale vor trebui se pue o îndoită grijă, o îndoită lucrare, la care cum voiu aréta la mijloce, vom trebui să ne deprindem de pe acum.

Biserica n'are a se lupta în contra inimicilor din afară, în contra păgânilor, ci ea are a se lupta „cu puterile întunecului vécului, cu duchurile reuțății.”

S'a ivit un reu social și el s'a întins până și între români, înțeleg: „societatea socialistă”. Acésta societate este condusă de profesorii români dela universitatea din Iași. Membrii ei se înmulțesc între românii din România din an în an; au reprezentanți în camera României; au scrieri, care combat religia noastră și aceste scrieri le împart până și la țeranii cărturari.

Ușor se pot molipsi și ai nostri, fiind că caracterul românilor este escentric.

Se ivesce pe la noi câte un nestăpânit, care vorbește contra bisericii, contra ritualelor și tot strigă naționalitate. În ce constă óre naționalitatea dacă nu în limbă și în datinile religioase naționale?

Este un curent antereligios și auzim, că mai ales în Ungaria este o sectă „nazaronii” care face proseliști și printre români.

Preste acestea constatate este că și de și scade la creștinii nostri religiozitatea și în urma acestei scăderi, constatate este că se lătesce imoralitatea: se înmulțesc concubinatele, furii, beivii etc.

Ar fi óre consult să stăm privind cu jale cum crește numărul celor fără de lege?

Nu! Trebuie de cu vreme să ne consultăm, să ne interesăm de viitorul bun al poporului nostru. Cine altul să se intereseze de el, dacă nu preotul? Cine mai este aproape de popor, care să se intereseze de binele lui?

Tóte acestea sunt sunete mari, cari ne destéptă, ne strigă: să veghem, să ne apărăm și să ne îngrădim a opri réul.

Întențiunea ce urmărim este: Să fim fie-care la locul nostru deservéșit și spre scopul acesta să ne silim a ne perfecționa și a lucra cu zel.

Pentru-că să ne petrundem de acésta necesitate voiu dice, că un instrument muzical dá un ton după o mână slabă și alt ton atrăgător după o mână de artist.

Un astfel de ton atrage publicul după sine.

Așa este și cu conducătorii societăților, ei trebuie să se perfecționeze, pentru-ca să atragă publicul.

Însemnată este deci chemarea preoților: Ei au a face pre cei încredințați lor deservéșiti; a i face fericiți, ai face să se apropie de Dumnezeu. Notăm, că nu ne adresăm către toți preoții, credem că cei mai mulți corespund chemării lor. Ne adresăm către cei indiferenți și le dicem:

Însușirea și zelul pentru o lucrare singuitóre se o posedă preotul mai întâiu.

Numai astfel pot preoții corespunde numelui lor de „părinte”, numai astfel pot dênșii păstra în

crederea fiilor sei sufletesci și pot nădăjdui, căci vor urma, ca fii naturali pre tatăl lor.

Étă scopul ce urmărim cu acésta scriere:

Preoții români să câștige și să păstreze încrederea fiilor sei sufletesci și astfel să-i conducă la fericire.

Mijlocele spre acest scop sunt:

Preoții să și însușéască mai deplin învățătura sf scripturi, pentru-ca să fie mai însuflețiți, să lucreze și câștige inimile credincioșilor sei, o credință mai mărturisitoare; fapte bune; predicarea cuvântului lui Dumnezeu mai des, păzirea chemării sale de părinte; dedicațiunea mai precisă pentru chemarea sa preoțască; o ținută mai dămnă de a inspira valórea sa de părinte; o legătură mai intimă între preoți și o îngrijire de bunăstarea sa proprie.

I.

Pentru-ca să ne însușim mai deplin învățătura sf. scripturi spre a ne însufleți în chemarea preoțască, avem lipsă a o ceti mai des, fiind-că nu putem dice, că o scim toți întregă de rost. Nu voim a scrie și a dorí cele ce nu se pot esecuta, ci numai acelea ce se pot duce în deplinire. Scim noi foarte bine, că preotul român în cele 6 zile ale săptămânei trebuie să muncéască mai mult decât parochienii sei și n'are vreme de studiu.

De aceea recomandăm noi studiul Dumineca și în serbători.

Asemenea arătăm, că prin cele ce scriem nu voim să repetăm cele din teologia pastorală. Cu tóte că a repeți studiile percorse e o datorie (Comp. Drept. Can. § 186 p. 15).

Necesitatea de a ne adăpa mai mult din sfânta scriptură se vede din aceea, că ea este arma bisericii. Sfânta scriptură era singura armă a sf. apostoli, a sf. părinți și a bărbaților bisericii noastre din trecut. Cu acésta armă se luptau propoveduitorii evangheliei contra filosofilor păgâni, contra ereticilor și contra tuturor dușmanilor bisericii creștine. Ea a fost mijloc de tărie în lupte și un mijloc de mângăere în suferințe. Cu acésta armă au învins o mulțime de păgâni, cari s'au făcut creștini și cu acésta armă au apărat ei credința ortodocsă. Preoții români din secolii trecuți învățau numai una: sfânta scriptură și în specialitatea acésta erau tari.

Preoții nostri de astăzi învață multe, și unii mai puțin sf. scriptură. Convingere despre acésta ne putem câștiga din vorbirile lor în cestiuni religioase, din cuvântările lor și din diferitele atacuri asupra religiunii noastre, la cari am vedut, că unii trebuie să tacă, sau să consimtă deórece nu dispun de argumente din sf. scriptură, nu se apăra și așa rămân desconsiderați. De acésta ne consultă sf. evanghelie Mateiu c. 13 „îngrijiți să fie mijlocele vóstre încinse și făcliele vóstre aprinse și căutați se nu ve înșele pre voi cineva”.

Cât pentru perfecționarea preoților prin diferitele studii Comp. Drept. Canon. în § 179 prescrie: „Ierarhia totdeuna s'a îngrijit, că preoțimea să se ocupe cu studiu și cu litere, pentru că astfel se aibă creștinii preoți învățați și cultivați” érá canonul 85 apostolesc legiuesce: „Nu se recomandă preoțimei cetirea a tot felul de cărți (înțelege cărțile necanonisate) ci a celor sfinte, ca unele, cari perfecționează mai aproape pe preoți în chemarea lor”, sf. Ioan gură de aur scrie: „Cuvântul lui Dumnezeu bogat se locuiescă în preoți”.

Despre pregătirea preoților scrie archimandritul Fil. Scriban în epistolele tipărite în Iași în anul 1843: „Preoții au să se adape mai mult din isvorul sfintei scripturi, din tradițiile bisericesci, din cetirea cărților sf. părinți și din istoria bisericăscă”.

Înțeles-am din aceste îndatorirea că preoții trebuie să se ocupe mai mult cu cetirea sf. scripturi. Prin aceste să întăresc ei în credința și în chemarea lor.

(Va urma.)

Correspondențe partiulare

ale „Telegrafului Român”.

București, 3 Martiu, 1892. Onorată redacțiune
De astădată me pun cu totul în pasivitate încât privesc cestiunile politice.

Scopul meu e să ve descoper unele lucruri, cari éráși privesc mai de aproape pe toți românii, căci eu așa cred, că noi numai atunci ne putem judeca mai bine, dacă ne cunoșcem exact din tóte părțile.

Cel mai însemnat eveniment, care a provocat mare senzațiune în tóte straturile societății noastre a fost balul, ce l'a arangiat presa din România, așa numitul „balul presei”.

Ve veți pune de sigur întrebarea: „dar ce ne vorbești, un bal să provóce atăta senzațiune și încă în tóte părțile societății? Au fost ele și alte baluri, alte ospete, trebuie să balul d-vóstră a fost minune de bal”!

Da, minune de bal! Cine a mai pomenit în o țară per eminentiam ortodocsă, unde legile dumne-

deesci se țin cu atâta sântenie de cătră popor, cine a mai pomenit ție, ca în o astfelu de țără să se aranjeze bal în sântul post al sântelor pasci.

Presa e chemată să cinstescă legea, să propage învățăturile mântuitoare, nici decât însă să aducă scandală în poporul cel bun, carele mai bine și pune sufletul, decât să necinstescă legea dumnezească.

Și cu toate acestea presa din România a aflat de cuviință a arangia bal tocmai în postul sântelor pasci.

Eu nu știu, cum se numesc acesta cuviință: poate necuviință dar nici nu vreau să aflu, ce a putut fi cauza, de s'a arangiat balul în postul cel mare, înaintea uși metropoliei și înaintea bărbatilor de stat, dintre cari pot numi vr'o câte-va persoane, care au eredit din bătrâni evlavie cuvenită și înțelepciunea dumnezească.

Numai o împregiurare poate explica acest fenomen posomorât: se vede, că pe la presă au ajuns oameni, cari nu judecă mult după obiceiurile țerei, oameni poate străini chiar și de nemul nostru și a-și voi mai cu semă ca în sarcina acestora să încarcă această necuviință, căci eu sunt aplecat a crede, că acești oameni, cari vor să strice bunele obiceiuri și să necinstescă legea au arangiat cu scop acest bal în postul cel mare.

Cea mai mare mângâiere o avem, că primul nostru bărbat român, Maj. Sa regele a desaprobat acel lucru, dând astfelu o strajnică dojană și o aspră învățătură acelor, cari preste aședemintele bisericei noastre naționale și cari preste obiceiurile poporului românesc trec cu atâta ușuritate!

Regele adevărat a fost invitat la bal, — carele de altfelu a fost foarte splendid — și se dicea, că a promis, că va și lua parte.

În ziua balului însă s'a scusat, că din cauza sântului post dânsul nu va lua parte la bal.

Ce senzațiune mai mare în toate straturile societății! Și ce desamăgire pentru cei ce au stăruit să se facă bal în post, căci după ale lor vederi numai așa pot ține pas cu lumea cultă.

Pare că în statele din vestul Europei, în cele mai înaintate, s'ar arangia baluri în postul pascelor.

E drept, că regele a dăruit cu această ocaziune 1000 lei, dar și aceea e drept, că acești bani frumoși i a spendat pe lângă următoarea inscripțiune, ce o a făcut în album: *Verba volant, scripta manent!*

Acest memento trebuie să l aibă în vedere mulți jurnalisti de ai noștri și l ași recomanda și multora dintre ai d-văstră, cari se vede, că venind în conexiuni cu ai noștri s'au molipsit și scriu fără a-și da seama, că *scripta manent* și fără a judeca ce efecte pot avea scrierile lor.

Trebuie să mărturisesc însă și aceea spre mângâierea mea și a noastră, că sunt și foi, cari au desavuat ținerea balului în post și lă primul loc a-și numi ținerea „Timpul“, cel mai serios din țără.

Trecând preste această cestiune, carea nu vi-o comunic tocmai cu plăcere, ci mai mult ca să dau expresiune sentimentului deprimător, ce l'a provocat la poporul nostru românesc, ve comunic un lucru mai îmbucurător.

Tipografia cărților bisericesci condusă de oameni pricepători și la stăruință sântului sinod al bisericeii autocefale a retipărit în decursul anilor din urmă toate cărțile rituale, ce se folosesc în sânta maica noastră biserică.

E de observat, că la început și guvernul a venit în ajutoriu tipografiei cu ceva parale, dar acestea fiind în sumă mai mică, tipografia prin contractarea unor împrumuturi, despre care am cunoscință, că acum le a achitat, și a ajuns scopul.

Direcțiunea tipografiei voind a completa retipărirea tuturor cărților cu *litere străbune* (latine) și mai fiind mineele netipărite, voescă să îndeplinească și acest lucru.

E o sarcină grea acesta, care reclamă nu numai timp, dar și bani. De aceea direcțiunea a și cerut sântului sinod încă în anul trecut, ca să întrevină la guvern să stea în ajutoriu. Direcțiunea cere adevărat ca guvernul să o ajute sau cu bani sau să-i procure hârtia trebuincioasă. Hârtie pentru minee, 12 volume, ar fi de lipsă 1 500,000 côle, socotite numai în 75,000 lei.

Cred, că actualul guvern va și veni în ajutoriu tipografiei, carea astfelu va fi pusă în pozițiune a vinde mai ieftin cărțile și a satisface trebuințelor tuturor bisericilor noastre drept-măritore.

Inchinându-me, ție la revedere.

X.

Din tractul Târnavei, 2 Martiu 1892. D-le redactor! În cât știu eu nici odată n'am cetit în „Telegraful Român“ despre decursul vre unui sinod protopresbiterial din tractul nostru, de aceea îmi iau libertatea a descrie decurgerea sinodului nostru din anul acesta, convocat prin châtia prea on. oficiu protopresb. de sub Nr. 175 din 1892 pe a II-a du minecă din post, 1 Martiu a. c.

După celebrarea sf. liturgii la care au pontificat prea on. domn protopresbiter Nicolau Todoran cu asistința P. P. Nicolau German din Chinceș și Zacheiu I. Sasu din Blășel, nefiind încă timpul înaintat și nici partea cea mai mare a membrilor sinodali încă n'a sosit din cauza drumului greu s'au mai așteptat până la 10 1/4 ore a. m. când fiind membrii adunați în majoritate absolută s'a deschis sinodul protopresbiterial de cătră presidiu prin o cuvântare scurtă dar mădușă, în care se marchează datorința și chemarea fie căru membru sinodal, dacă vrem ca să lucrăm cu zel și abnegațiune pentru binele și prosperarea tractului pe basa și temeiul, care este însuși Christos, care a dis unde sunt doi sau trei coadunați întru numele meu, acolo și eu voi fi în mijlocul lor.

După constituirea biroului s'a cetit raportul general al prea on. oficiu protopresbiterial, din care s'a putut vedea destul de eclatant starea tractului nostru, au mai fost la ordinea dîlei cetirea raciociniului protopresbiterial pe 1891 și starea celui pro 1890, raportul comitetului și epitropiei protopresbiteriale și comunicarea mai multor ordine consistoriale, cari toate s'au luat spre scire.

După finirea obiectelor de pertractat presidiul închide ședința sinodului iarăș prin o cuvântare, în care mulțămesc, membrilor pentru interesul și zelul dovedit în decursul desbaterilor și doresce ca și pe viitor să ne întelnim la sinodele noastre tot în această bună ordine și armonie, la ce sinodul răspunde cu neîntrerupte „Să trăiască“.

La acesta în numele sinodului P. Zacheiu I. Sasu mulțămesc prea on. domn protopresbiter zicând, ca precum în trecut așa și în viitor să-l țină Dumnezeu ca să potă conduce cu zelul și tactul dovedit sinodele noastre la mulți ani, și dacă după cum s'a putut vedea, din raportul general la un punct sau la altul au lipsit unele date din cauză că din unele parochii nu s'a făcut rapoartele de lipsă, aceea nu i se potă ascrie comodității sau neinteresării d-lui protopresbiter ci vina este și rămâne a unor preoți din tract, car nu-și fac datorința după cum s'ar căde, și provocă sinodul, ca precum organele corpului conlucră la susținerea lui, așa și noi detori suntem ca organe ale acestei corporațiuni să lucrăm cu totă serioșitatea pentru binele și prosperarea tractului, și se dăm ajutoriul nostru material și moral șefului nostru acolo, unde cere trebuința și lucrurile vor merge strună.

Preste tot dis ședința sinodului din anul acesta a decurs în cea mai bună ordine și înțelegere așa, că toți am fost pe deplin satisfăcuți cu atâta mai vârtos, căci noi după esperința din trecut eram dedați a ține sinode cam fortunose, ba în anul trecut era pe aci să ridice presidiul sinodul, din cauza vântului semănat din partea unor membrii, nu ție că din reavoință, ci din capriciile și netactica lor. De astădată însă mulțămită marelui Dumnezeu constat, că nu s'a întemplat așa ceva.

Nu e vorbă puțină opozițiune nu strictă nici în parlament și nici în adunările noastre bisericesci, numai cât aceea se fie legală dar nu absurdă căci cu absurdități nu o scoți la cale.

Și apoi cine e pătruns de binele comun acela în oficiu, în adunări nu cunosce persoane, ci are în vedere numai și numai lămurirea lucrului, căci precum prin foc se lămuresce aurul așa și prin desbateri fine și demne iese adevărul la lumină și după aceea omienii ăra să vedă cu ochi buni unul pe altul, dar când cineva din cauză că nu i se ia de bani buni propunerea sau opiniunea lui, nutresce față de altul ură de dușmănie, se nu i se ierte, unul ca acela nu a putut să aibă în vedere binele comun, acelaia îi lipsesce nobleța inimii.

Tractul nostru în trecut a fost timbrat de tract cam slab și pata asta ne va gena până atunci, până când vom arăta lumii, că suntem bărbăți, oameni serioși cari suntem conscii de chemarea noastră, și asta vom dovedi o dată de câte ori ne vom întruni, ne vom desbrăca de patimi și ne vom îmbrăca în arma luminii și a dreptății. Atunci și numai atunci nu vom mai suspiciuna pe șeful tractului, că lucră rău și samănă întrigă între preoți.

Ca dovadă că cum lucră șeful tractului dacă în sinod membrii se prezentă desbrăcați de patimi, servescă sinodul din anul acesta.

Doresc fraților colegi din tract ca să ne unim cu toții în principii salutari și se lucrăm cu toții în frunte cu șeful nostru în buna armonie și în deplină sinceritate pentru binele și prosperarea tractului nostru — și onorea și cununa de lauri va fi a noastră!

Primiți mult onorate dle redactor asigurarea despre stima ce vi-o păstrez.

Am dis!

I... M.

Protestul studenților români din Paris.

Protestul tinereții române din Paris, despre care am făcut amintire în numărul trecut, în întreg cuprinsul său e următorul:

„Români din Ungaria și România, cari și fac studiile în Paris, alarmați de proporțiunile mereu crescătoare ale persecuțiilor îndreptate sistematic în Ungaria, contra naționalității române, se văd obligați prin forța lucrurilor chiar, a face apel la opiniunea publică a Europei întregi, supunându-i-se această cestiune, care din nefericire pare a nu avea soluțiune posibilă pe terenul unei înțelegeri amicale.

„Printr'un sistem de legi și măsuri speciale, combinate savant, românii cari locuiesc în număr de 3 milioane și în mase compacte, partea orientală a Ungariei, se găsesc numai excluși dela ori-ce participare la viața publică, dar sunt amenințați chiar în esistența lor civilă.

„O lege esecțională din 1874, făcută numai pentru regiunile locuite de români, îi privează în realitate de facultatea de a trimite reprezentanți în parlament, cerându-li-se un cens electoral de 28 fl de care o mare parte a locuitorilor magiari din aceste regiuni sunt dispensați, grație titlurilor nobilitare, și care nu este în tot restul Ungariei, decât 5 fl. Și când cu toate acestea, românii caută a învinge toate dificultățile, pe cari le fac lor legile, nu se cruță nici un mijloc violent, de cari dispu, pentru ai pune în imposibilitate de ași exercita dreptul lor de vot, astfelu compatrioții noștri, cari în puterea numărului lor, ar trebui să se trimită în camera ung ră 80 de deputați, nu au nici un reprezentant.

„De asemenea le este interzisă viața publică locală fiindcă dânsii sunt excluși din toate funcțiunile publice. Administrația și justiția sunt în mâna funcționarilor magiari purtate în limba magiară, limbă neînțeleasă pentru cea mai mare parte a populațiunii, și prin acest singur fapt administrațiunea ea un caracter, cu desăvârșire despotice, pecând justiția nesocotind pe justițiabili, cari sunt dați pe mâna unor interpreți costisitori și de rea credință, devine o formalitate curat derisorie.

„Cât pentru viața intelectuală română, ea e strivită fără cruțare. Statul magiar, care ia dela români aproape a cincea parte a impozitului de avere și de sânge, pe care o primesce dela toți supușii sei nemulțămindu-se de a nu fi creat nici o școală românească de ori-ce grad ar fi ea, împedă pe români de a-și deschide cu propriile lor fonduri școle închidând, sau magiarisând și pe acelea, cari au fost create cu banul românesc. Câteva cifre fac ca lucrul să se înțeleagă mai bine. Astfelu din 180 licee ale Ungariei, 162 sunt magiare, pecând celelalte naționalități, cari formăză două treimi a populațiunii, nu au decât 18, socotiți aci și românii cari abia au patru.

„Libertatea presei nu există pentru noi, decât cu numele. În Transilvania, provincie eminentă română, o lege specială e însărcinată a paraliza totă libertatea cuvântului. În adevăr acestia pelângă chietuile mari, pe cari face obligațiunea de a depune o cautiune dintre cele mai considerabile se ved dați legati de mâni și de picioare procurorilor magiari, cari au dreptul de a le intenta procese pentru lucrurile cele mai de nimic.

„Dar ceea-ce mai ales e o nedreptate, este legea specială, după-care jurnalistul dat în judecată trebuie să suporte toate chietuile procesului, chiar și când el ar fi achitat. Juriul de altfelu, în fața căruia e trimis, e un juriu de circumstanță, recrutat într'un oraș, unde populațiunea e compusă mai numai din magiari. Rezultatul acestei mulțimi de măsuri nedrepte era destul de ușor de prevădut și n'a încetat de a se produce. În timp de câțiva ani numai 14 jurnaliști români, cari au îndrăsnit a-și ridica vócea mai sus au fost trimiși în temniță de stat și, în acest moment chiar unul dintre ei suferă o condamnățiune de un an și jumătate, pecând un confrate al său abia i-și isprăvi deunăzi osenda.

„O măsură luată în urmă, și una dintre cele mai vecsatorii, a pus culme acestei persecuțiuni sistematice, care datăză de mult. O lege din 1891 impune, că în fie-care comună, se vor înființa de aci înainte asile, în cari toți copii români dela 3—6 ani vor fi forțați a învăța limba magiară. Legea a intrat în vîgore anul acesta și ea a dat naționalității române o lovitură teribilă, care probabil nu va fi cea din urmă. Totul face să se scie viitoriul, și entusiasmul, cu care toate partidele camerei unguresci au votat această lege, indiferența vădită pe care dânsii o au pus-o protestărilor românesci, ne ia ori ce speranță de înțelegere cu națiunea magiară adoptată de dânsa.

„Persecuțați altfelu dela etatea de 3 ani, pentru simplul motiv că sunt români, lipsiți de ori ce ajutoriu și fără speranță de al găsi vreodată în Ungaria, nu le mai rămâne românilor, decât să se protesteze din toate puterile lor înaintea Europei întregi. Partidul național român din Transilvania și Ungaria a făcut deja acest lucru în 1881 într'un memoriu, pe care l'a adresat lumii europene, dar astăzi în fața măsurilor riguroasă, care-l isbesce din nou el a decis în un congres ținut în 21 Ianuarie 1892 de a ridica din nou cestiunea.

„În același scop studenții români dela universitățile din Austro-Ungaria au scris o broșură care trebuie să apară în curând și care e menită a esamina mai pe larg reclamațiunile lor, tot așa și studenții României cari au preluat ei pe frații din Ungaria și cari se simt de altfelu loviți cu

drept cuvânt în simțimentele lor cele mai scumpe și au ridicat deja vocea lor (memoriul din 1891) și pentru ca să se asocieze acestei mișcări generale de protestațiune studenți români din Paris făcând apel la opinia publică din această Franță, care n'a refuzat nici odată spriginul sau cel puțin simpatia sa celor oprimați.

Varietăți.

* (Camera advocațională). Camera advocațională din Sibiu face cunoscut, că dl Gerasim Candrea, este înscris în lista membrilor acestei camere.

* (Donazioni). Prima cassă de păstrare din Timișoara a donat pe sâmba școlii rom. gr. or. din Fabric 25 fl. er pentru școala română din suburbiul Maier a donat 20 fl.

* (Necrolog.) Din partea jalnicei familii am primit următorul anunț funebru:

IOAN POPESCU,

protopresbiter gr. orient, profesor seminarial, asesor în consistoriul metropolitan, asesor consistorial, deputat congresual și sinodal, membru corespondent al „Academiei române”, membru în comitetul „Asociațiunii transilvane pentru literatura și cultura poporului român”, membru în direcțiunea institutului „Albina”, membru onorariu al reuniunii „Verein für wissenschaftliche Pädagogik” și a mai multor reuniuni și societăți științifice ș. a., astăzi la orele 2 p. m. și-a dat nobilul seu suflet, după lungi și grele suferințe, în etate de 60 ani, în mâinile Creatorului.

Rămășițele pămîntesci ale scumpului defunct se vor înmormînta din casa sa proprie, strada Schewis Nr. 26, Joi în 5/17 Martiu a. c. la 3 ore p. m. în cimiteriul greco-oriental din suburbiul „Porta-Turnului”. Sibiu, în 3/15 Martiu, 1892.

Jalnica familie.

* (Concertul Kozalsky.) Recensiunile despre prestațiunile copilului de minune, care va concerta aici în Vinerea viitoare sunt atât de interesante și pentru un copil pline de atîta laudă, încît cu curiositate

asteptăm ziua concertului și credem, că publicul cel mare nu va lăsa să treacă nefolosită ocaziunea de a asculta prestațiunile acestui copil, artist în o etate atît de fragedă.

* (Rectificare.) La responsurile publicate de către preoții Hărăguș și Pop în diariul nostru ca răspuns la cele afirmate de către corespondentul nostru din comitatul Huniádorei din incidentul ultimelor alegeri dietale, vine acum acesta cu o replică, în care încît pentru părintele capelan Pop declară, că nu pre domnia sa l'a înțeles, cînd a vorbit despre preoții din giurul Baitei, er încît pentru părintele Hărăguș susține cele afirmate, și drept dovadă se provoacă la conexiunile acestuia cu unui notari și cu alte persoane suspecte, că au influențat la alegeri.

Deore ce simburile cestiunei e folosirea cetățenilor de dreptul lor electoral și noi nici odată nu am condamnat pe nimenea pentru că în folosirea acestui drept al seu nu s'a condus de vederile altora, ci numai de convingerea sa proprie: în diarul nostru cestiunea o declarăm de încheiată.

PARTEA SCIENTIFICĂ ȘI LITERARĂ.

Religiunea

în școlile populare române, anul al II lea după planul „Normativului” pentru școlile din metropia gr. or. română din Transilvania și Ungaria.

(Operat pentru concursul literar deschis de „Reuniunea învățătorilor români greco-orientali din districtul XI Făgăraș de „abn.”)

Partea III.

Din Testamentul nou.

(Urmare.)

14. Iisus ne învață a ne ruga.

Într-o zi aflându se Iisus pe un munte, și fiind popor mult adunat, între alte învățături frumose a învățat pe poporul și cum să se roge, zicînd: „Cînd ve rugați nu ve asemănați făcarnicilor, cari stau în picioare în biserică, și în genunchi în

răspantiile uliților ca să-i vedă oamenii rugându-se. Ci cînd ve rugați în camera cea mai ascusă, închideți ușile și ve rugați tatălui vostru întru ascuns.”

„Rugăciunile vîstre să fie scurte, er nu ca ale păgînilor, cari își inchipuesc, că borborosînd multe cuvinte vor fi ascultați, pentru că tatăl vostru cel ceriu scie de ce aveți lipsă mai înainte de a-i cere.”

Deci rugați-ve așa: „Tatăl nostru, care esci în ceriuri! Sîntescă-se numele Tău! Vie împărăția Ta, Fie voia Ta, precum în ceriu așa și pe pămînt. Pînea noastră cea de toate zilele, dă-ne o nouă astăzi. Și ne ertă nouă greșalele noastre precum iertăm și noi greșiților nostri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne mîntuesce de cel rău.”

Iisus încă se ruga foarte adese-ori, și petrecea nopți întregi în rugăciune. Cu atît mai vîrtos noi — oameni păcătoși fiind, încă trebuie să ne rugăm adese-ori, precum ne-a învățat Iisus. Rugăciunea „Tatăl nostru” fiind că ne-a învățat Domnul nostru Iisus Cristos, se numesce: Rugăciunea domnăscă.

O! al nostru ceresc, Tată,

Care ai zidit lumea totă,

Și în ceriuri locuesci,

Și de lume tu grijesci,

Al tău nume să se sîntescă,

Și de noi să se mărescă.

Pînea de zilele toate

Ce-avem de ea lipsă forte,

Dă-ne Dîmne bunătațe,

Și ne ertă nouă toate.

Că și noi greșiți avem,

Unii din noi și-i ertăm,

D'apoi tu cu milă mare,

Cum se nu ne dai ertare,

În ispită nu ne lăsa!

Ci ne ține în grijă ta,

Ne feresce de cel rău,

Că tu ne esci Dumnezeu.

Întrebări. Cum a ăis Iisus să ne rugăm? Care rugăciune ne a învățat Iisus? Cum se numesce, rugăciunea „Tatăl nostru” pentru că ne a învățat, Domnul?

Nr. 144

[33] 2—3

Concurs repetit.

În urma veneratului ordin consistorial dto 27 Novembre 1891 Nr. 6828 B. prin acesta se escrie concurs nou, pentru întregirea vacantei parochiei de clasa a II-a Bedeciu din acest tract protopresbiterial, cu termin de 30 zile dela prima publicare în acesta foie.

Emolumentele împreunate cu acest post dau un venit sigur anual de 617 fl. 20 cr., ceea ce se pôte vedea din protocolul comitetului parochial aflătoriu la acest oficiu, de unde doritorii de a competa la această parochie și pot cere informațiune despre starea parochiei și a venitelor.

Doritorii de a ocupa acest post, sunt poftiți a-și așterne suplicele lor acestui oficiu pînă la termenul sus indicat, instruite conform legilor în vigore.

Tot odată sunt poftiți concurenții, ca în vre-o Duminecă ori sîrbătoare să se presinte la biserică, să fie cunoscuți din partea poporului.

Oficiul protopresbiterial român gr. or. al Clușului în conțelegere cu comitetul parochial.

Cluș, 15 Februaru, 1892.

Tuliu Roșescu,
adm. protopresb.

Nr. 26

[34] 2—3

Concurs repetit.

Deore-ce în urma concursului publicat în Nr.ii 88, 89 și 90 a „Telegrafului Român” din anul trecut, nu s'au găsit nici un concurent la postul de paroch din parochia de clasa a III-a Geröfi — Dângău cu filia Banfi — Dângău și prediul Bălcești, prin acesta se publică concurs nou, cu termin de 30 zile dela prima publicare în acesta foie.

Emolumentele împreunate cu acest post, dau un venit sigur anual de 452 fl. 80 cr. așa precum s'au imbutătit în ședința comitetului din 27 Decembre 1891.

Doritorii de a ocupa acest post sunt poftiți ca în vre-o Duminecă s'au sîrbătoare să se presinte în parochie la sînta biserică și ca concursul în-

struit în sensul legilor din vigore să-l așternă subsemnatului oficiu, pînă la termenul susindicat, dela care și pôte căștiga informațiuni despre starea parochiei și a venitelor ei.

Oficiul protopresbiterial în conțelegere cu comitetul parochial.

Cluș, 24 Ianuariu, 1892.

Tuliu Roșescu,
adm. protopresb.

Nr. 498.

[32] 2—3

CONCURS.

Pentru întregirea postului de paroch în comuna bisericăscă de clasa a III. Chergeș cu filia Popesci, în protopresbiteratul Devei, pe basa ordinului consistorial dto 26 Novembre a. c. Nr. 6766 B. se escrie concurs cu termin de 30 zile dela prima publicare în foia „Telegraful Român”. Emolumentele împreunate cu acest post sunt venitele parochiale, cari toate la olaltă, regulate și satorite la 21 August a. c. dau suma de 227 fl. 50 cr. v. a.

Informațiuni mai de apröpe se pot trage dela oficiul protopresbiterial și dela comitetul parochial al comunei numite.

Doritorii de a ocupa acest post au a-și așterne petițiunile concursuale instruite conform legilor în vigore subsemnatului oficiu protopresbiterial pînă la termenul sus indicat.

Oficiul protopresbiterial gr. or. al tractului Devei. în conțelegere cu comitetul parochial concernent.

Deva, 27 Decembre, 1891.

Avram P. Păcurariu,
adm. protopresbiter.

Szám. 1276/892.

[31] 2—3

Hirdetmény.

Alantírott eljáró bíró által közhírrétetik, hogy a fehéregyházai erdő és legelő elkülönítési perben, a képviselőt rendezése, mérnök megválasztása és a költség előirányzat elkészítésére határnapul 1892 évi márczius hó 26-ik napjának d. előtti 8 óráját, a helyszíni Fehéregyházára a község házához tüzett ki; a fentírt határnapra minden érdekelt fél, az ismeretlenek ez uton megidéztenek Erzsébetvároson, 1892 évi Február 27 én. A kir. törvényszék eljáró bírójától.

Jenej Károly,

kir. törvényszéki elj. bíró.

„ARDELEANA” institut de credit și de economii, societate pe acții în Orăștie.

Contul bilanțului.

Active.	fl. cr.	Passive.	fl. cr.
Cassa în număr	5,588.15	Capital social:	
Efecte publice	6,140.—	1,500 acțiuni à fl. 50.—	75,000.—
Efectele fondului de pensiune	2,426.76	Fondul de rezervă	21,453.97
Cambii de bancă escomptate	294,578.38	Fondul de pensiune	2,426.76
Imprumuturi pe cambii cu acoperire hipotecară . . .	140,356.50	Depuneri spre fructificare . .	414,450.86
Imprumuturi pe ipotece . . .	96,927.75	Cambii de bancă reescomp tate	77,814.—
Imprumuturi pe obligațiuni cu cavenți	41,992.—	Dividende neridicate	130.—
Imprumuturi pe efecte publice	1,105.—	Interese anticipate pro 1891	4,153.28
Credite de cont-curent . . .	3,560.90	Diverse conturi creditore . .	1,903.99
Casa institutului	17,000.—	Profit curat	15,498.81
Mobilier . . . 818 fl. 65 cr. după amorti-			
sare de 10% 81 „ 85 „	736.80		
Diverse conturi debitoare . .	2,419.43		
	612,831.67		612,831.67

Orăștie, la 31 Decembre, 1890 st. n.

Iosif de Obonaș m. p.,
membru al direcțiunei.

Dr. Stefan Erdélyi m. p.,
membru al direcțiunei.

Dr. Ioan Mihai m. p.,
director executiv.

Aurel Popovici-Barcianu m. p.,
prim-comptabil.

Subsemnatul comitet am examinat bilanțul prezent și confruntându-l cu registrele principale și auxiliare ale societății ținute în bună regulă, l-am găsit în consonanță cu aceleași și esact.

Orăștie, la 12 Martiu, 1892 st. n.

Comitetul de supraveghiere:

Nicolau Vlad m. p.

Nicolau Popoviciu m. p.

Nicolau Andrei m. p.

Banca generală de asigurare mutuală „TRANSILVANIA.”

Domnii membri sunt invitați a participa la

a XXIII-a adunare generală ordinară

care va avé loc **Duminecă în 10 Aprilie st. n. a. c. la 10 ore înainte de prînz** în casa proprie a institutului (strada Cisnădiei Nr. 5).

Obiecte de pertractare sunt:

1. Darea de sîmă despre afacerile anului 1891.
2. Raportul comitetului de supraveghere.
3. Integritatea consiliului administrativ.
4. Alegerea consiliului de supraveghiere.
5. Propuneri incurse.
6. Sortire de obligațiuni ale fondului de întemeiere.

Sibiu, în 5 Martiu, 1892.

[36] 1—2

Direcțiunea.